

Kesanje — zadostovanje!

Velika sobota, zadnji dan vélikega tedna. Karlek je sam v sobi. Naveličal se je igre, zdaj pa stopa po sobi semintja. Na klopi so v močnem jerbasu že blagoslovljena, velikonočna jedila. Zraven v skledi pa — oh prelepo! — velikonočni piruhi. »Osem jih je. Dva za ateja, dva za mamko, dva za Miciko in dva za Karleka — zame.« Ha, dva piruha sta moja, si ponovi Karlek. Z drobnimi prstki začne prebirati med piruhi, dokler ne izbere dveh, lepo barvanih, brez madeža. »Aj, kako ljubka okrogla je ta reč; s tem bi se dalo lepo igrati!« Vzame enega, pa ga izkuša skriti v svojo majhno pest. Roko drži na hrbtu, jo mahne skozi vežo na dvorišče. Odtam pa dalje za hlev na prostorček, ki je bil od prve vígredne travice že lepo zeleno porastel. Skrbno se ozre Karlek gor in dol, na vse strani, ga li nihče domačih ne vidi.

Vse je mirno in tiho. Karlek vrže jajček v travo; kako krasno se poda ta rdeča stvarca med sveže zelenje. Začne ga talikati po trati semintja, naprej in nazaj. Hajsasa, to je dirindaj! Ob močnem sunku pa prileti jajček na oster kamenček . . . cèk, in pretrupljena je barvana luščina. Pokaže se mehka belina. Zdaj se spomni Karlek, da se dá taka reč tudi pojesti. Pokusi — in res, prav okusno! S palcem in kazalcem spravi polagoma celo vsebino iz luščine. Nazadnje pa še z jezikom skrbno políže od zunaj in znotraj. Lahko je misliti, kako je fantek izgledal okrog ust in kako so izgledale njegove roke!

Tako napackan in pobarvan jo krene, nič hudega sluteč, poskakovaje preko dvorišča proti veži nazaj.

»Karlek!«

»Kaj pa, mama?«

»Pojdi, ti oblečem lepšo obleko. Gremo v cerkev, počastit Najsvetejše.«

Fantič veselo priskoči. Da sme iti v cerkev, ga prav vzradosti.

»Joj, kakšen pa si v obraz! Kje si se pa tako načečkal?«

»Kaj, mama? Nič nisem čečkal, prav nič!«

»Pa roke! Ali ne vidiš, kakšne so? Si se igral s piruhi, kaj?«

»Da, talikal sem jajček za skednjem.«

»Kdo ti ga pa je dal? Kje ga pa imaš zdaj?«
Strogo povprašujejo mati. Šele zdaj se spomni Karlek, da morda ni bilo čisto prav, da je vzel brez mamičine volje jajček iz jerbasa in ga pojedel.

Malo prestrašen odgovori: »Nimam ga več! Pojedel — tamkaj — na trati. Dobil sem ga v skledi — sem mislil — ker je moj.«

»A tako; sam si ga vzel! Ali ne veš, da ni nič tvojega? Nisi prav storil! Žalil si ljubega Boga.«

Zadnje materine besede so fantka hudo spekle. On je žalil ljubega Boga — pa danes, ko se bo obhajalo zvečer veselo vstajenje! Hudo kesanje se ga poloti. Zdi se mu prestopek kazni vreden. Medtem, ko ga mati pripravljajo za v cerkev, ves čas misli, kako bi pregrešek poravnal. V cerkev grede se šele ojunači in vpraša mater:

»Kaj pa, ko bi jaz v cerkvi Bogca prosil, naj ne bo hud náme. Povedal bi mu vse, morda me ima potem zopet rad.«

»To pa le stori,« pritrđijo s svečanim glasom mati. »Jezus ti bo rad odpustil.«

Komaj je čakal Karlek, da je bil opravljen. Kar tekel je pred materjo k oltarju Zveličarjevemu. Sklenjenih rok, prosečih oči, je zrl gor k beli hostiji. Ustnice so mu šepetale polglasno. Njegov sveti angel varih pa je zapisoval sledeče, njegovo molitev:

»Dobri Jezus! Lepo te prosim, ne bodi hud náme. Gotovo veš, da sem danes sam vzel en piruh, ga pojedel in se zraven grdo pomazal. Mama so mi povedali, da sem s tem žalil tebe. To mi je hudo žal! Glej, rad dam drugi piruh, ki ga dobim jutri, kruljavemu Jakecu, samo, da me imaš ti zopet rad. Kaj ne? Moj mili Jezus!«

Tako je pisal angel. Tako molil fantek. Jezus je pa rad uslišal spokorno prošnjo. Z ljubeznivim

Sveti Juri.

Oj sveti Juri, vitez slavni,
ti imaš konja, meč kot luč;
ti lahko nam izvojeval bi
do pómladi cvetoče ključ.

Hudobna starka ga je vzela
in noče dati ga nazaj,
da bi odprli vesni duri,
da vzklije gozd, polje in gaj.

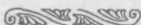
Na iskrem kónjiču pojahaj —
mendà ne boš se starke zbal? —
Pa ključ ji vzemi, ključ do cvetja,
da boš ga nam otrokom dal.

Oj slavni vitez, sveti Juri,
iz zimskih reši nas vezi!
Na nebu velik kres zakuri,
da nam vso zemljo obžari!

Mokriški.

očesom je pogledal dol na Karleka. Mignil mu je s čisto roko. Do dna duše potolažen je odšel nocoj Karlek domov. Kruljavi Jakec se je pa srčno veselil rdečega piruha, ki mu ga je pridni Karlek podaril na sveto Veliko noč.

M. Darovana.

V aprilu.

Ivanka je odprla okno in sedla na stol kraj njega. Od Božiča naprej že ni bila videla modrega neba nad seboj, niti nad vasjo tam zunaj, nad njivami in travniki tik potoka in nad širnimi, v hrib vzpenja-jočimi se gozdovi v ozadju. Vse te dolge dneve, od takrat do zdaj, ni bila videla niti enkrat toplega, svetlega solnca, ki bi bil rahlo poljubil njena mrtvaškobleda lica in njen drobni, nežni vrat. Samó štiri tihe, gluhe stene in očrneli, z dolgimi pajčevinami prepreženi strop je bila gledala s svoje bolniške postelje, in dan na dan ni bila čula razen materinega milega glasú nič drugega kakor dolgočasno enakomerno tiktakanje zaprašene stenske ure kraj velike omare v kotu. Žalostno je bilo to življenje in mukepolno, da bi bil kriknil človek sredi mrtvaške samote in bi bil posegel z obema rokama v brezdanko temó vsenaokrog...

»Nič ne maraj, Ivanka, kmalu boš zopet zdrava! Pomlad bo prišla in prišel bo majnik, pa boš zapustila bolniško postelj,« tako in enako je bila tolažila mati hčerko in jo gladila venomer po gostih, kostanjevih laséh. Toda zima se je bila vlekla tako počasi — dlje kakor prej še nikdar. Ivanki se je zdelo, da samo zaradi tega še neče priti pomlad, ker gotovo vé za njeno bolezen... Naposled so pa vendarle zavéle gorke južne sape, skozi okno so zavéle, proti postelji so zavéle, kjer je ležala Ivanka.

Cvetni teden je bil zdaj in Ivanka se je solnčila že ob oknu. Prvikrat je bila zapustila po dolgi bolezní postelj in je strmela s plašnimi očmi na